

nařízení min. železnic ze dne 18. června 1921, čís. 35081 (úř. věstník čís. 84), byly utvořeny dva státy, či jen dvě oddělení téhož původního státu III., když žalobce nemůže svůj nárok z důvodů výše uvedených opřít o ustanovení §u 2 čís. 2 výnosu min. železnic čís. 53924/1921.

Čís. 5373.

Propočítání služební doby železničních zaměstnanců. Výnosem min. železnic ze dne 18. prosince 1923, čís. 46651/1922 byla přiznána výhoda započítáním dvou let do lhůty povyšovací a postupné určitým skupinám železničních zaměstnanců jen z důvodu zvláštní povahy služby, vyžadující zvláštního výkonu.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, Rv I 1608/25.)

Ministerstvo železnic vydalo dne 18. prosince 1923 pod čís. 46651/22 tento výnos: »Uznávajíc zvláštnost služebního poměru zaměstnanců kategorie strojmistrů, revisorů vozů a revisorů vlaků nařizuje ministerstvo železnic s platností od 1. ledna 1924, by jim při jmenování do uvedených kategorií byly započítány dva roky do lhůty povyšující a postupové. Zaměstnancům, kteří byli jmenováni strojmistry, vozovými revisory, nebo vlakovými revisory do 1. ledna 1924, přiznává se tato výhoda k 1. lednu 1924«. Žalobce, vrchní oficiál Čsl. státních drah, jenž byl dne 29. března 1923 sprostěn místa revisora vlaků a přikázán k dopravní službě kancelářské, žádal železniční správu o přiznání výhody uvedeného nařízení a byv se svou žádostí zamítnut, domáhal se na Čsl. železničním eráru žalobou započtení 2 let do lhůty povyšovací a postupové. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d u:

Po právní stránce byla věc posouzena odvolacím soudem bezvadně a dovolací soud sdílí úplně jeho právní názor, že výnosem min. železnic ze dne 18. prosince 1923, čís. 46651/1922 byla přiznána výhoda započítání dvou let do lhůty povyšovací a postupové určitým skupinám železničních zaměstnanců jen z důvodu zvláštní povahy služby, vyžadující zvláštního výkonu, a že z obsahu výnosu jest poznatelným úmysl, že výhody se má dostat jen těm, kdož v tomto zvláštním poměru služebním byli již v době účinnosti výnosu, t. j. dne 1. ledna 1924 a těm, kdo do tohoto zvláštního poměru po 1. lednu 1924 jmenováním vstoupí. Bylo-li zjištěno, že žalobce v době účinnosti výnosu nebyl již činným jako revisor vlaků, nýbrž že již od 29. března 1923 byl místa vlakového revisora sprostěn, poněvadž této zvláštní službě řádně nevyhovoval a že byl přeložen k dopravní službě kancelářské a zařazen do stavu kancelářských výpravčích a tuto službu také od té doby skutečně konal, nemůže ani z okolnosti, že mu dosud zůstal titul dřívějšího zaměstnání, odvozovati nároku na výhodu výnosem min. železnic čís. 46651/1922 poskytnutou a nemá pro žalobní nárok právního důvodu, když výhoda byla spojena s předpokladem skutečného výkonu služby v určitém poměru

služebním, ve výnosu přesně vymezeném, t. j. v kategorii stromistrů, neb revisorů vozů, nebo vlakových revisorů. Nevyhověl-li žalobce tomuto základnímu předpokladu, nesejde již ani na tom, jak mu byla celková služba propočítána.

Čís. 5374.

Pozůstalostní soud nemůže pověřiti notáře inventurou nemovitého jmění mimo obvod okresního soudu jeho sídla. V takovém případě jest dožádati o výkon příslušný soud, jenž ovšem může pověřiti opět příslušného notáře jako soudního komisaře.

Naříditi soupis jmění k návrhu nepominutelného dědice jest oprávněn jedině soud pozůstalostní. Nařízen-li soupis »pozůstalostního jmění«, jest rozsah soupisu dostatečně určen. Pozůstalostní soud není povinen, žádati na nepominutelném dědici zálohu k provedení soupisu.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, R II 316/25.)

K žádosti nepominutelného dědice, již ohlásil a uplatňoval nárok na povinný díl a zároveň žádal za zřízení inventury ve smyslu §§ 67 a 68 III. dílčí nov. k obč. zák. a § 794 obč. zák., nařídil p o z ů s t a l o s t n í s o u d inventuru veškerého pozůstalostního jmění a pověřil provedením inventury notáře v U. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu dědice potud, že zrušil napadené usnesení i usnesení prvního soudu, pokud jimi byl pověřen notář v U., by jako soudní komisař provedl inventuru případného nemovitého jmění i mimo obvod okresního soudu v U., jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Ježto napadeným usnesením bylo rozhodnutí soudu první stolice potvrzeno, byl by mimořádný dovolací rekurs dopuštěn jen za předpokladů §u 16 nesp. říz., totiž pro zřejmý rozpor se spisy neb se zákonem nebo pro zmatečnost. V zřejmém rozporu se zákonem jsou napadená usnesení potud, pokud jimi byl pověřen notář v U., by jako soudní komisař provedl inventuru případného nemovitého jmění i mimo obvod okresního soudu v U. Usnesení soudu první stolice sice příkaz ten nedává výslovně, ale z vývodů, kterými oduvodněno rozhodnutí o rozkladu, plyne jasně, že se vztahuje i na jmění v sousedních okresích. Pokud jde o jmění nemovité v cizích okresech, příčí se daný příkaz zřejmě předpisu §u 117 j. n. Podle něho přísluší výkon všech reálních úkonů a zejména i inventury — mimo výjimečné případy, kterých tu není — onomu okresnímu soudu, v jehož obvodě věc leží. Vyskytne-li se tudíž, že do pozůstalosti patří také nemovitosti v okresech cizích, je o provedení inventury o nich požádati podle §u 37 odstavec druhý j. n. okresní soud podle §u 117 j. n. místně příslušný, jemuž teprve je zustaveno, by jí po případě pověřil notáře jako soudního komisaře podle §§ 183—185 not. ř. Slušelo